

JORDI, UN GRAN INVENTOR

Autora: Jana, 4t primària

Vet aquí en aquells temps dels set caçadors que tres eren ases i quatre inventors, vivia un científic que es deia Jordi, el qual inventava tota mena d'aparells electrònics com mòbils, televisors, ordinadors.... Era un home amb els cabells esperrucats com una escarola i duia unes ulleres rodones com dues taronges. Vivia sol en una caseta de fusta, vella i atrotinada. Un dia, assentat vora el foc mirava per la finestra el bosc humit i escoltava els ocells cantant. Ell volia inventar coses, coses diferents, que la gent apreciés. Va començar a pensar, a rumiar i es feia moltes preguntes: els ocells, per què canten? Els peixos, per què naden?.... com ho puc saber tot això?

- Uffff!!! Amb tantes preguntes em començo a marejar –va dir.
- Però... i si les escric en un paper per no descuidarm-me'n? –va afegir.

És llavors quan se li planteja un problema difícil de solucionar: Com ho escric perquè es pronuncii com una pregunta?

I....si poso tres punts al principi –pensa. No, no, no, quedarà molt estrany.

I.... si ho escric en majúscules? No, no - continua pensant.

Ha de ser alguna cosa més original i més divertida –decideix.

L'endemà al matí se'n va a veure el nan Pera del bosc, pensant que potser ell el podria ajudar a trobar una solució. El nan és més savi del que us podeu imaginar, és un gran geni, perfecte per resoldre aquest problema.

Va començar a caminar per aquell bosc tan aterrador, passet a passet va arribar a la casa del nan Pera, va trucar aquella minúscula porta i en va sortir el nan Pera. En Pera, tenia els ulls molt petits i un nas gros com una patata.

En Jordi va ajupir-se per entrar a la caseta i es va quedar tot aturat, tot era petit, els botons eren com formigues, les cadires com cargols, les taules com daus i hi havia un ocell que, per en Pera, era un esquirol.

En Jordi li va començar a explicar que ell volia fer una cosa especial, una cosa molt important per a la gent que es dedicava a escriure. El nan Pera va estar-hi d'acord, però li va dir que mentre ell pensava, se n'anés a descansar una mica. Va fer cas a en Pera i se'n va anar a la vora d'un riu proper. Allà només hi havia un home vell i gras. En Jordi s'hi va acostar i li va dir que estava pensant com podia inventar una cosa que indiqués que una frase és una pregunta. L'home es va quedar ben parat, perquè ell no s'ho havia plantejat mai. Li va dir que seguís el seu cor i a veure on el portava.

Assentat vora el riu, en Jordi pensava i pensava. Una de les coses que li havia agradat sentir és que seguís el seu cor. Per això, va agafar una barca, hi va pujar, va agafar els remes i va començar a avançar riu avall. Quan es trobava just al mig del riu, va treure un paper i va començar a escriure el seu nom, però quan estava per la J se li va escapar el llapis i sense voler va fer un puntet sobre la J, i amb el balanceig de la barca, el paper li va caure. Al tocar al fons de la barca, el paper havia quedat del revés, i quan en Jordi es va ajupir per agafar-lo, el va mirar i va pensar:

Ostres!! Això és una obra d'art perfecta. Va tornar remant cap a la vora, primer de tot li va ensenyar a l'avi que li havia donat aquell consell tan bo; després ho va anar a ensenyar al nan Pera que li va agradar molt; l'únic problema és que era una mica massa llarg, però entre els dos el van escurçar una mica i va quedar perfecte. En Jordi molt content i satisfet d'aquella obra d'art, ho va anar a ensenyar a tothom.

- Es diu interrogant!!! –anava cridant per tot arreu on passava.

Va ser un invent tant celebrat que fins i tot el dia de Sant Jordi van fer una festa en la que tothom preguntava coses i l'ajuntament va fer construir una escultura de fusta amb la silueta

?

Es va fer saber a tot el món i ... conte contat, ja s'ha acabat.